

Am Bauch vun der Stad

D'Wiirtsfra huet mer deen Owend eng Grätz manner duurchdriwwen geschéngt wéi soss; iirgend e Knuet soutz hir an der Strass, an 't huet och keng hallef Stonn gedauert bis s'erauskoum dermat:

Da gi mer elo awer ofgerappt, sot se.

Se hat den Nol op de Kapp geroden. Et ramouert nees am Bauch vun der Stad, an da mussen der all Kéier dru glewen; op di eng odder aner Manéier an haut esougutt wéi virun e puer honnert Joer, wéi se sech an d'Fielse vun der Stad agebuddelt hun. Wie kleng as, muss lous sin; der Maus bleift jhust hiirt Lach am Buedem, wann de Kueder zum Spronk usetzt.

Ech kënnt och son, de Bauch vun dëser Stad as wéi de Schouss vun enger Mamm; a scho laang, wann hir Kanner dee Schouss verlooss hun, wëssen se datt se sech do nees jiddwerzäit verkrauche kënnen. Wéivill Kuederen a méi grouss Déiren hun sech un d'äer Mamm d'Kralle stompeg geschäert an d'Klatzkäpp agerant!

Et ramouert nees. D'Stad spiert et; zanter datt se de Knuedlerpateren hir Schanke mat de grouse Schéppen agesammelt hun, weess s'et: 'T bleift nüt dobäi, 't kënnt d'äers nach no.

Dat fielsegt Nascht a séng Leit wëllen et esou hun. Iwwer Brécken, déi de klenge Kanner d'Schudréngen de Réck erof joën, kënns d'an d'Stad eran, mä wann s d'elo séier eraus wëlls, da steiers de vum Hellege Geescht eenzock an de Bauch vun der Alstad, an eréischt am Eecherbiérg kriss de d'Daaglicht nees ze gesinn.

'T as kee Muttwëll; 't as den eenzege Reméid géint all déi Träipeverschléppongen, mat denen d'Stad an dene leschte Jorzéngte geplot war. 'T as eng haart Noss, esou en Tunnel, mä wat sin e puer Joer am Vergläich zu Jorhonnerten, wou se d'Kasematten Stee fir Stee gebrach hun? D'Stad huet Zäit. Mir mussen s'och hun.

Hu mer se nach?

'T schéngt mer jhust un der Zäit ze leien, déi eis feelt, wa mer d'Leit ënnert de Buedem joën. Ech mengen elo nüt déi Betongsbaukastekeschten ënnert dem Wëllem, odder dem Rousegärtchen odder der Theaterplaz, wou daagsiwwer eis Blechiesele stin. Neen, ech denken un eis éischt Foussweeër ënnert dem Aldrénger erduurch.

Gewass, och do hun se laang gebuddelt an 't koum eppes zerguttstertes derbäi eraus. Mä ech froën Iech: Mussen déi eng ëmmer méi ënnert de Buedem gon, fir datt anerer ëmmer méi séier iwwert si ewechflitze kënnen? Si mer net amgang Schrack fir Schrack méi no bei d'Maulefen ze krauchen, amplaz eis ze son, mir gehéieren uewendrop; ënnert de Buedem komme mer fréi genuch? A souwisou: Geet et Iech nüt och wéi mir: Ech sin ëmmer frou, aus deene Gäng an Trapen nees erauszesin; iirgend-wéi drécken se mer d'Loft ewech.

Mä da muss ech och déi aner Klack lauden. Wann elo déi grouse Raupen mat hire verfroossene Schéppen ufänken, sech duurch de Steen ze brueden, bis mer se nüt méi gesinn; wa mer wëssen, datt se sech lues a lues ënnert dem ale Gruéf erduurch hiren neie Gruéf gruewen – da solle mer eis soën, datt et déi Kéier nüt as, well mer eis verstoppe mussen virun engem, deen eis gäre mat Haut a mat Hoër frësst; an och nüt, well mer Angscht hun, et géifen eis vun uewen nees Bomben op de Kapp falen, déi am Laf vun der Zäit ëmmer méi schwéier an och ëmmer méi verdäiwelt goufen.

Dat as och en Trouscht.

Looss mer dofir a Kaf huelen, wann d'Stad alt nees eng Kéier fir e puer Joer wéi een eenzege Schantjen ausgesäit. Herno as s'alt nees e Stéck méi gemittlech gin an 't lieft ee besser dran. An dobäi solle mer Holz upaken, fir datt et esou bleift.

... fir datt mer wiirklech nüt awer enges Daags de Bëndel pake mussen, fir eis mat e puer Habséilegketen am Tunnel odder an de Kasematten ze verkrauchen; well der e puer mengen, d'Enn vun der Welt misst een dach awer eng Kéier ausprobieren.

Heinsdo, wann ech iwwer de Bock trëppelen odder, ugaangs Summer, aus dem Kasemattentheater eropklammen fir e leschte Patt op dem Fëschmaart ze huelen, da klëmmt mer zugläich eng vum Kästner sénge schéinsten an och grujhelechste Balladen an d'Stip; Versen déi jhust vun engem Vollek schwetzen, datt sech aus Angscht virum leschten Enn wéi Maulefen an de Buedem agrueft an nüt méi sou kéng as, fir nees eropzekommen.

Jhust eng eenzeg Kéier, am Fréijor, schreift den Dichter, geet eng stole Paart op a Panzer rullen eraus wéi wann et an de Krich géng. Se kommen zréck – beluede mat Kiischtebléien fir déi doënnen, am Bauch vun der Äerd, hire Kanner ze weisen.

Souwäit as et nach nüt komm, gelldiirt! D'Fro as jhust: wéiwäit si mer nach dervun?

